VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (ceturtā palāta)

2022. gada 2. maijā *

Atcelšanas prasība – Dempings – Ķīnas izcelsmes alumīnija štancējumu imports – Akts, ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu – Importētājs – Reglamentējošs akts, kas saistīts ar īstenošanas pasākumiem – Individuāla skāruma neesamība – Nepieņemamība

Lietā T-328/21

Airoldi Metalli SpA, Molteno (Itālija), ko pārstāv *M. Campa*, *M. Pirovano*, *D. Rovetta*, *G. Pandey*, *P. Gjørtler* un *V. Villante*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *G. Luengo* un *P. Němečková*, pārstāvji,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents), tiesneši R. Frendo [*R. Frendo*] un H. Martins i Peress de Nanklaress [*J. Martín y Pérez de Nanclares*],

sekretārs: E. Kulons [*E. Coulon*],

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu, it īpaši:

– Komisijas iebildi par nepieņemamību, ko tā izvirzījusi ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 30. septembrī,

– prasītājas apsvērumus par iebildi par nepieņemamību, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2021. gada 14. novembrī,

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Rīkojums [1]

1 Prasītāja *Airoldi Metalli SpA*, iesniedzot prasību saskaņā ar LESD 263. pantu, lūdz atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2021/546 (2021. gada 29. marts), ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kurš noteikts Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes alumīnija štancējumu importam (OV 2021, L 109, 1. lpp., turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula").

[..]

Juridiskais pamatojums

[..]

Par apstrīdētās regulas īstenošanas pasākumu esamību

[..]

19 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru apstrīdētās regulas īstenošanas pasākumu esamība LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē ir jāpārbauda, ņemot vērā ar šo tiesību normu izvirzīto mērķi, proti, ļaut fiziskai vai juridiskai personai celt prasību pret vispārēji piemērojamiem aktiem, kas nav tiesību akti, kas uz viņu tieši attiecas un kas neietver īstenošanas pasākumus, tādējādi novēršot gadījumus, kad šādai personai būtu jāpārkāpj likums, lai varētu vērsties tiesā (rīkojums, 2014. gada 21. janvāris, *Bricmate*/Padome, T-596/11, nav publicēts, EU:T:2014:53, 66. punkts; šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 18. oktobris, *Internacional de Productos Metálicos*/Komisija, C-145/17 P, EU:C:2018:839, 49. punkts).

20 Tādēļ ir jāpārbauda, vai Savienības normatīvais akts tiek īstenots ar citu aktu, kuru tā adresāts var apstrīdēt Vispārējā tiesā vai dalībvalstu tiesās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 18. oktobris, *Internacional de Productos Metálicos*/Komisija, C-145/17 P, EU:C:2018:839, 50. un 51. punkts, un rīkojumu, 2014. gada 21. janvāris, *Bricmate*/Padome, T-596/11, nav publicēts, EU:T:2014:53, 67. punkts).

[..]

23 Tādējādi šajā lietā atbilstoši judikatūrai, saskaņā ar kuru ir jākoncentrējas uz apelācijas tiesību izmantotāja pozīciju un jānorāda tikai uz apelācijas priekšmetu (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Telefónica*/Komisija, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 30. un 31. punkts, un rīkojums, 2017. gada 12. janvāris, *Amrita* u.c./Komisija, C-280/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:9, 36. un 37. punkts) ir jānosaka, vai apstrīdētā regula, kuras mērķis ir noteikt antidempinga maksājumus, kas jāmaksā importētājiem, ietver īstenošanas pasākumus attiecībā uz prasītāju, kas ir attiecīgā ražojuma importētāja.

24 Tomēr no pastāvīgās judikatūras, kas uzsākta, pamatojoties uz 1992. gada Kopienas Muitas kodeksa (Padomes 1992. gada 12. oktobra Regula (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.), ar grozījumiem, turpmāk tekstā – "1992. gada Muitas kodekss"), normām, un pārņemta, piemērojot 2013. gada Savienības Muitas kodeksa (Eiropas

[1] Ietverti tikai tie šā rīkojuma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 952/2013 (2013. gada 9. oktobris), ar ko izveido Savienības Muitas kodeksu (OV 2013, L 269, 1. lpp.), pārstrādātā versija, turpmāk tekstā – "2013. gada Muitas kodekss") noteikumus, kas piemērojami šajā lietā, izriet, ka noteikumi, ar kuriem piemēro galīgos antidempinga maksājumus, ietver izpildes pasākumus pret importētājiem, kuriem ir pienākums maksāt šos maksājumus, kas izpaužas kā no šiem maksājumiem izrietošā muitas parāda atklāšana vai paziņošana importētājam (spriedums, 2018. gada 18. oktobris, *Rotho Blaas*, C-207/17, EU:C:2018:840, 38. un 39. punkts; rīkojumi, 2013. gada 5. februāris, *BSI*/Padome, T-551/11, nav publicēts, EU:T:2013:60, 53. punkts; 2014. gada 21. janvāris, *Bricmate*/Padome, T-596/11, nav publicēts, EU:T:2014:53, 72. punkts; 2014. gada 7. marts, *FESI*/Padome, T-134/10, nav publicēts, EU:T:2014:143, 33. punkts; spriedums, 2021. gada 19. maijs, *China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products* u.c./Komisija, T-254/18, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2021:278, 116. punkts, un rīkojums, 2021. gada 14. septembris, *Far Polymers* u.c./Komisija, T-722/20, nav publicēts, EU:T:2021:598, 66. punkts).

25 Konkrēti, lai īstenotu pamatregulas 14. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru galīgos antidempinga maksājumus iekasē dalībvalstis, 2013. gada Muitas kodeksa 101. panta 1. punktā noteikts, ka "maksājamā ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu nosaka muitas dienesti, kas atbild par vietu, kur muitas parāds ir radies", un šajā ziņā galīgajiem antidempinga maksājumiem nav paredzēts izņēmums. Turklāt saskaņā ar šī kodeksa 104. panta 1. punktu tā 101. pantā minētie muitas dienesti saskaņā ar attiecīgas valsts tiesību aktiem iegrāmato maksājamā ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu, kas noteikta saskaņā ar minēto pantu. Visbeidzot, minētā kodeksa 102. panta 1. punktā ir noteikts, ka muitas dienesti muitas parādu paziņo parādniekam tādā kārtībā, kāda ir noteikta teritorijā, kurā muitas parāds radies, un šī panta 2. punktā ir precizēts, ka, ja maksājamā ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summa ir vienāda ar muitas deklarācijā ierakstīto summu, muitas dienestu veiktā preču izlaišana ir līdzvērtīga paziņojumam parādniekam par muitas parādu.

26 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, no muitas noteikumu grozījumiem nevar secināt, ka saskaņā ar 2013. gada Muitas kodeksu, kas ir piemērojams šajā lietā, noteikumi, ar kuriem piemēro galīgos antidempinga maksājumus, vairs neietver izpildes pasākumus pret importētājiem. Tas tā vēl jo vairāk ir tāpēc, ka 2013. gada Muitas kodeksa normas, kas atgādinātas šī sprieduma 25. punktā, gandrīz neatšķiras no iepriekš spēkā esošajām normām. Proti, maksājumu summu noteikšana, ko veic valsts muitas dienesti, šo summu paziņošana parādniekam, ko veic minētie dienesti, kā arī apstāklis, saskaņā ar kuru preču izlaišanas atļaušana ir līdzvērtīga muitas parāda paziņošanai parādniekam gadījumā, ja šī parāda summa atbilst importētāja deklarētajai summai, jau bija paredzēta 1992. gada Muitas kodeksa 217. un 221. pantā.

27 Šos apsvērumus neatspēko prasītājas arguments, ka šādā analīzē nav ņemtas vērā 2013. gada Muitas kodeksa IX sadaļā minētās "elektroniskās sistēmas" minētā kodeksa ieviešanas nolūkā.

28 No 2013. gada Muitas kodeksa IX sadaļas noteikumiem un noteikumiem, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar minēto IX sadaļu, skaidri izriet, ka "visu informācijas apmaiņu starp muitas dienestiem un starp uzņēmējiem un muitas dienestiem, piemēram, attiecībā uz deklarācijām, iesniegumiem vai lēmumiem, kā arī šādas informācijas glabāšanu, kā paredzēts tiesību aktos muitas jomā, veic, izmantojot elektroniskas datu apstrādes metodes" (2013. gada Muitas kodeksa 6. panta 1. punkts).

29 Tomēr, kā izriet no minētā noteikuma formulējuma un arī no iepriekš 25. punktā minētajiem 2013. gada Muitas kodeksa noteikumiem, šī informācija attiecas uz apmaiņu starp uzņēmējiem un muitas dienestiem un nekādā gadījumā nenozīmē, ka ražojumu importēšana un antidempinga maksājumu maksāšana turpmāk būs saistīta tikai ar uzņēmējiem bez jebkādas turpmākas valsts muitas dienestu iejaukšanās.

30 Prasītājas šajā sakarā iesniegtie dokumenti tikai apstiprina šādu interpretāciju. Proti, pirmkārt, no muitas darbinieka sniegtā muitas deklarācijas sagatavošanas un maksājamo nodokļu noteikšanas procesa apraksta, ko prasītāja iesniedza kā pielikumu saviem apsvērumiem par iebildumu par nepieņemamību, izriet, ka pēc elektroniskās muitas sistēmas ieviešanas, par ko nav strīda, ka tā ir valsts muitas dienestu atbildība, muitas deklarācija, kas ietver importētāja veikto nodokļa summas novērtējumu, šī sistēma rada pieņemšanas lēmumu, piešķirot kodu, kas ir līdzvērtīgs izlaišanas piešķiršanai, un ļaujot laist brīvā apgrozībā attiecīgās preces. Otrkārt, jānorāda, ka muitas deklarācijām, kas pievienotas prasītājas apsvērumiem par iebildumu par nepieņemamību, ir pievienoti Itālijas muitas iestāžu (*Agenzia Dogane Monopoli*) sagatavoti dokumenti, kuros citastarp ir vairāki kodi.

31 No tā izriet, ka apstrīdētā regula var radīt sekas tikai pēc tam, kad importētājs ir iesniedzis muitas deklarāciju (skat. *a contrario* spriedumu, 2016. gada 14. janvāris, *Doux*/Komisija, T-434/13, nav publicēts, EU:T:2016:7, 60.–64. punkts), kurai obligāti seko valsts muitas iestāžu pieņemts pasākums. Patiešām ir taisnība, ka vairumā gadījumu un ja nav veikta pārbaude, šie pasākumi ir tikai iepriekš minētā elektroniskā saziņa un ka minēto iestāžu iejaukšanās, veicot pārbaudi, kurai šajā gadījumā seko paziņojums par pārbaudes rezultātiem un iespējamo koriģēto maksājuma summu, drīzāk ir gadījuma rakstura. Tomēr pat tad, ja valsts iestāžu rīcība ir tikai minētā elektroniskā saziņa, fakts ir tāds, ka šīs iestādes ir pieņēmušas tiesību aktu. Līdz ar to prasītājas preču kontroles neesamība, uz ko tā norāda šajā lietā, nav būtiska.

32 Nav nozīmes arī prasītājas norādītajam apstāklim, ka valsts muitas iestādēm nav nekādas rīcības brīvības, īstenojot apstrīdēto regulu gadījumā, ja tās neizvēlētos veikt pārbaudi. Papildus tam, ka šādu apgalvojumu varētu uzskatīt par valsts iestāžu izpildes nepieciešamības atzīšanu, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru rīcības brīvības trūkums ir kritērijs, kas jāpārbauda, lai noteiktu, vai ir izpildīts nosacījums par tiešu ietekmi uz pieteikuma iesniedzēju, kas saskaņā ar LESD 263. panta ceturtās daļas formulējumu ir nosacījums, kurš atšķiras no prasības par aktu, kas nav saistīts ar izpildes pasākumiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2018. gada 18. oktobris, *Internacional de Productos Metálicos*/Komisija, C-145/17 P, EU:C:2018:839, 54. punkts un tajā minētā judikatūra, un rīkojumu, 2014. gada 21. janvāris, *Bricmate*/Padome, T-596/11, nav publicēts, EU:T:2014:53, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Turklāt no 2013. gada Muitas kodeksa ieviestās automatizācijas secināt, ka apstrīdētajā regulējumā nav ietverti īstenošanas pasākumi, nozīmētu padarīt juridiskā kritērija par to, ka tiesību aktam nav īstenošanas pasākumu, izvērtējumu atkarīgu no tīri tehniskiem apstākļiem. Tomēr šādai būtiskai vienkāršošanai, kas ir pamatota ar to, ka valsts iestādēm nav rīcības brīvības, nevar būt šādas sekas (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2013. gada 5. februāris, *BSI*/Padome, T-551/11, nav publicēts, EU:T:2013:60, 49. punkts).

34 Turklāt jāatzīmē, ka no 2013. gada Muitas kodeksa 44. panta, tāpat kā no iepriekš spēkā esošajiem noteikumiem (1992. gada Muitas kodeksa 243.–245. panta), izriet, ka muitas iestāžu pieņemtos lēmumus par muitas tiesību aktu piemērošanu var pārsūdzēt saskaņā ar procedūru, ko šim nolūkam noteikusi attiecīgā dalībvalsts atbilstīgi minētajam noteikumam, un attiecīgā gadījumā, pamatojoties uz to, ka regula, ar ko piemēro antidempinga maksājumus, ir prettiesiska, valsts

tiesās, kuras pirms sprieduma taisīšanas var izmantot LESD 267. panta noteikumus (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2021. gada 14. septembris, *Far Polymers* u.c./Komisija, T-722/20, nav publicēts, EU:T:2021:598, 67. un 68. punkts un minētā judikatūra).

35 No visa iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētā regula ietver īstenošanas pasākumus attiecībā uz prasītāju, un tādējādi, lai prasība tiktu atzīta par pieņemamu, prasītājai ir jāpierāda, ka šī regula attiecas uz to individuāli.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt kā nepieņemamu.

2) *Airoldi Metalli SpA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Luksemburgā, 2022. gada 2. maijā

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
S. Gervasoni